

La nit dels mitjons desaparellats

L’Ona havia convidat quatre amics a dormir a casa la nit de Halloween. Portaven pijames de ratlles, capes, sabatilles d’animals i prou crispetes per omplir una banyera. Abans d’anar a dormir, tots van deixar els mitjons al costat de l’escala.

Al cap d’una estona va desaparèixer un mitjó lila. Després, un de verd amb estrelles. Finalment, només quedaven peces desaparellades.

L’Ona va agafar una lupa de joguina i va seguir un rastre de fils fins a les golfes. La porta era mig oberta. A dins, entre baguls i garlandes de ratpenats, alguna cosa esternudava.

—Atxim!

Els infants van descobrir un monstre diminut i pelut. Es deia Mico i havia construït una caseta amb mitjons. Duia un de taronja com a barret i un de blau com a manta.

—Les golfes són fredes —va explicar—. Pensava tornar-los abans de l’esmorzar.

Un dels amics volia recuperar-los de seguida, però l’Ona va veure que el petit monstre tremolava. Van buscar una capsa de cartró, retalls de

roba i una bufanda vella. Entre tots van construir una casa amb porta, finestra i una teulada que no queia.

Mico va tornar cada mitjó, tot i que alguns estaven una mica estirats. Per ordenar-los, els infants van muntar una desfilada: ratlles amb ratlles, estrelles amb estrelles, monstres amb monstres. Els dos mitjons que no tenien parella van formar una parella nova.

L'endemà, quan les famílies van arribar, van trobar els infants adormits al menjador i una filera de mitjons que pujava fins a les golfes. L'Ona no va explicar el secret de Mico. Només va deixar, cada nit freda, un mitjó net davant la seva porta.

Amb el temps, els mitjons desaparellats del poble van començar a trobar una nova utilitat: titelles, bossetes d'olor, roba per a ninos o petites mantes per a Mico. I a casa de l'Ona, perdre una parella ja no era cap tragèdia, sinó el començament d'una nova història.